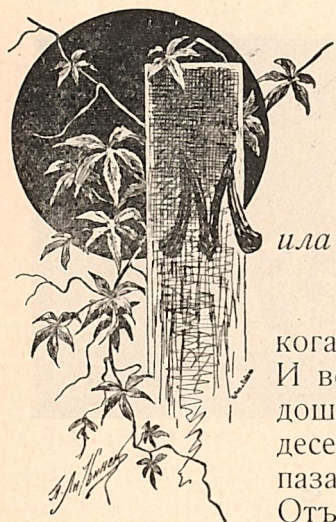

СЛУГИНЧЕ.

Разказъ въ писма).

Писмо второ.

Отъ Янка до майка ѝ въ село.

ила ми майчице!

Измина се цѣла седмица отъ когато прѣстигнахме въ София. И все тичамъ, все шетамъ, — дошло ми е до гърлото... По десетина пѣти на день ходя на пазаря да купувамъ разни нѣща. Отъ начало азъ не знаехъ гдѣ какво се продава. Еднажъ ме пратиха за суджуци. Азъ влѣзохъ въ единъ дюкянъ, гдѣто се продавали картини. Тамъ имаше много хора. Искамъ суджуци. Всички хора ми се изсмѣха... Въ наше село отъ едно дюкянче всичко се продава, ала въ София не било тъй...

Вчера ни дойдоха гости. Господарката ме на кара да имъ изчеткамъ дрехитѣ. Излизамъ на стълбата, окачихъ една отъ дрехитѣ на нѣкакво си медно копче на стѣната надъ вратата на съседитѣ. Изведнажъ вратитѣ се отвориха и наизлѣзоха всички човѣци отъ стаята, изплашени и сърдити... Питатъ ме, какво се е случило, защо звѣня като полудяла... Чакъ сега разбрахъ, че безъ да зная съмъ била окачила дрехата върху *електрическото звѣнче*, което почнало силно да дрънка и изплашило хората..... Като разбраха